

Babics Imre

Borostyánkő

Mint szálas fiúra vágytól mámoros lány,
fekete dióm törzsére a borostyán
úgy fonódik.
Hátralévő időmben már csak ezt nézném,
akár jógik,
mozdulatlan: szélfútt szemét közt nehézfém.
Fajom klónig
jut el, nem temploma már nyár végi mézfény,
én valódit
imádok szájtátva: hópehely az ostyám.

Borbély András

Könnyű föld

Tudom, a szó csak fél szárnya a csöndnek,
hazánk végföldje megnevezhetetlen.
Kik éltek itt? Éltek egyáltalán?
Otthonunk vízparti homokból kelt szóvár;
otthonunk nem ház – tákolt téliszállás,
s mi maradandó: a váltig változékony.

Nem kőkori szavak: szótlan korok, kövek.
Mert addig élnek, míg nevük titok marad;
nem az örök, a visszaszerzett élet,
a feltalált idő, szelek útvesztője,
deszka szúpercei, fűzfák szárnya szélben;
nem a szavalt: az elfelejtett szavak,
fával lenyesett könnyű nyírfatestek,
az észre sem vett, hasznot sosem hajtó,
az éppen csak most lett – a halott, a halandó.

Tudom, a szó csak fél szárnya a csöndnek.
Könnyű bárkák. A mélység hallgató.
Szavak: szélben megbillenő tetők.
Szavak: foszló, felhő-könnyű szárnyak.
Mind elmennek. A szó hiánya marad.